

Hồi Thử Bảy Mười Chín

DƯỢC VƯƠNG KỲ SĨ

Đình Hạo bèn nhủ thầm, bây giờ trời tối, bất tiện tìm kiếm, mình cứ nghỉ chân tại ngọn núi này, đợi đến sáng hẵn tính.

Đình Hạo ngồi xếp bằng trên tảng đá, vận công bế huyệt, sau đó nhắm mắt nhập định.

Lúc tỉnh dậy thì bình minh ló dạng, nắng chiếu ấm áp là hắn thấy dễ chịu vô cùng.

Hắn ngồi dậy, đối diện với mặt trời, hít một hơi dài, tinh thần sảng khoái hẳn lên. Hắn nhảy xuống chuẩn bị phi thân.

Thình lình, từ xa xa có hai bóng người chạy về ngọn núi trọc một cách nhanh tốc, xem thân pháp thì nhận ra đây là hai nhân vật có võ công cao cường, Đình Hạo động lòng, vội ẩn mình vào chỗ kín đáo.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đến đỉnh, đó là hai lão nhân đồng mặc áo vải xanh, lưng thắt dây tơ, vớ trắng giày da, một người có gương mặt gầy ốm, râu dài tới ngực, người kia gương mặt tròn phúc hậu vai vác cây cuốc thuốc, cán cuốc có treo một cái rổ trúc.

Hai lão trông có vẻ là thế ngoại cao nhân.

Hai người đi về phía cây Tùng, ông lão phúc hậu đặt cây cuốc lên tảng đá, sau đó từ trong rổ lấy ra hai ống tre, hai người ngồi đối diện trên tảng đá, ông lão có gương mặt gầy ốm dùng ngón tay vẽ ngang dọc trên mặt đá một hồi, sau đó hai người nhìn nhau mỉm cười, mỗi người cầm lấy một ống tra, hai người tập trung tinh thần đấu cờ với nhau.

Đình Hạo ẩn thân ở rừng cây ven núi tuy cách xa hơn mười trượng, nhưng thấy rõ mọi động tác của hai lão, thấy không có gì khác thường bèn chuẩn bị rời khỏi, bỗng trên đầu phát ra tiếng của một người.

– Làm như là ẩn sĩ không bằng.

Đình Hạo giật bắn người, theo bản năng thụt lùi một bước, ngược đầu nhìn lên, liền hờn hờ nói:

– Lão ca ca.

Thọ Dao Phong từ trên cây nhả xuống:

– Nhỏ tiếng lại, hai lão này thánh tai lắm.

Đình Hạo xuống giọng:

– Họ là người như thế nào?

Thọ Dao Phong chớp mắt nói:

– Được Vương Kỳ Sĩ!

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

– Được Vương Kỳ Sĩ, tên của một người hay cả hai?

– Hai người tuy hai mà một, tuy một mà hai, trên giang hồ kêu hai lão là Được Vương Kỳ Sĩ, tên mập là Được Vương tinh thông y thuật, còn tên ốm là Kỳ Sĩ rất thích đánh cờ, nhưng họ giả đồ làm thế...

– Hai người đó quan hệ là thế nào?

– Không biết, chỉ biết họ gắn với nhau như hình bóng, công lực cao thâm, chẳng biết là anh em hay đồng môn, càng không biết lai lịch, họ chỉ có danh hiệu mà thôi

– Hành vi như thế nào?

– Chẳng chánh chẳng tà!

– Hai người ẩn cư núi này chăng?

– Không rõ, ta đã hơn hai mươi năm không gặp hai lão này, họ xuất hiện ở đây ắt có nguyên nhân.

– Chờ giây lát sẽ biết ngay.

– Ô, người xem.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn tới, thấy hai người dường như hoàn toàn say đắm vào bàn cờ, thỉnh thoảng cầm mấy quân cờ ném lung tung ra tứ phía, hấn lấy làm lạ hỏi

– Đánh hết ván cờ này mấy quân cờ đã bị họ ném mất hết rồi còn gì nữa?

– Kỳ diệu chính là ở đây...

– Kỳ diệu chỗ nào?

– Sắp trận đón địch, đệ không thấy sao. Họ ném bỏ quân cờ thật ra có nguyên tắc.

– Dùn cờ sắp trận thế, quả là chuyện hy hữu.

Bổng nghe Được Vương quát:

– Người đánh cờ thế này sao?

Kỳ Sĩ cầm con cờ ném vào phí sau bụi rậm nói:

– Người chưa biết sao, thế là người sẽ tuyệt đường thôi, phen này người thua chắc rồi.

– Hừ, đừng mừng vội.

– Thế cờ sờ sờ trước mắt, người còn chưa chịu thua?

Sau đó giọng điệu từ từ nhỏ dần, họ tranh luận những gì không còn nghe thấy

nữa, Thọ Dao Phong bỗng nói:

– Họ thấy có người xuất hiện, sợ ảnh hưởng đến việc làm nên dùng kế dụ đối phương đi khỏi...

– Ai vậy?

– Một ông lão lưng gù!

Đinh Hạo buộc miệng hỏi:

– Lương Sơn Thần Đà?

– Sao đệ biết?

– Hư Ảo Lão Nhân đã đề cập đến người này.

– À.

Ngay lúc này bỗng thấy hai bóng áo vàng xuất hiện cách Dưộc Vương Kỳ Sĩ khoảng năm trượng, hình như hai lão chẳng biết có người xuất hiện vẫn tiếp tục đánh cờ.

Đinh Hạo xuống giọng nói:

– Có người đến rồi!

Chỉ nghe Kỳ Sĩ lên tiếng hét:

– Ta ăn cắp chốt của ngươi!

Hai con cờ đen kiên tuột khỏi tay ném đi.

Thọ Dao Phong nói:

– Hai võ sĩ này phải khổ thân!

Đinh Hạo cả kinh toan lên tiếng hỏi thì hai con cờ đen bay vọt tới bắn vào hai võ sĩ áo vàng, hai người cùng ự một tiếng té ngã xuống đất.

Thọ Dao Phong nói:

– Thế nào?

Đinh Hạo thở dài nói:

– Tiểu đệ sáng mắt thêm một lần nữa!

– Nếu ở cương vị tiểu huynh đệ thì tầm thường thôi.

– Chưa chắc được thế ư?

– Lấy con cờ làm ám khí, lúc đánh ra ắt phải có tiếng, vả lại ở giữa thanh thiên bạch nhật như thế chỉ có mấy con chim ngớ ngẩn mới ở đó chịu đòn thôi. Tiếng nói vừa dứt, lại thấy một võ sĩ trung niên áo vàng xuất hiện, phát ra tiếng cười lạnh lùng, cúi xuống giải huyệt đạo cho hai võ sĩ áo vàng, hai người liền đứng dậy tức thì.

Võ sĩ trung niên tiến tới chỗ cách hai người độ khoảng hơn một trượng, cất tiếng hét to:

– Xin hai vị cho biết danh tính!

– Há há há há...

– Há há há há...

Dược Vương Kỳ Sĩ nhìn nhau phá lên tràng cười sang sảng chẳng thềm dờn ngó tới võ sĩ trung niên. Gã võ sĩ phóng mắt quan sát xung quanh một hồi, dường như đã phát giác tình hình chẳng mấy ổn, vội nhảy lùi ra sau. Cũng ngay lúc ấy, Kỳ Sĩ ném một con cờ ra, con cờ vừa chấm đất, gã võ sĩ trung niên chạy loạn xạ trong trận như điên như cuồng, hai tên võ sĩ được giải huyết quýnh quáng chạy lòng vòng ngoài trận. Hai lão dứt tiếng cười chăm chú nhìn vào bàn cờ như chẳng hề biết chuyện gì cả.

Đinh Hạo hạ giọng nói:

– Chắc hai lão tiểu tử này là người của Vọng Nguyệt Bảo rồi? Hắc lại bắt chước giọng điệu của Thọ Dao Phong

Thọ Dao Phong đắc ý vuốt râu mỉm cười nói:

– Chắc là thế rồi.

– Chiếu theo tình hình thế này, tổng đà Kim Long Bang thiết lập ở núi này chẳng lành rồi.

– Chưa chắc, có lẽ chỉ là Phân Đà thôi.

– Bây giờ chúng ta hành động như thế nào?

– Hãy chờ đã, xem chúng đánh nhau chơi.

Ngay lúc này bên kia sườn núi xuất hiện một lão bà mặc áo vàng, đầu tóc bạc phơ tay cầm trượng chậm rãi đi sang núi này, trông tướng đi nặng nề của bà dường như chỉ cần một cơn gió sẽ hất ngã bà ngay.

Đinh Hạo ngạc nhiên hỏi:

– Lão bà này là ai?

Thọ Dao Phong chẳng chút do dự:

– Lão Mẫu Hầu!

– Mụ này là Lão Mẫu Hầu?

– Do mấy con tiểu hầu dụ ra, không gọi y là lão mẫu hầu thì gọi là gì?

Đinh Hạo biết lão ca đang nói đùa, cũng mỉm cười theo nói:

– Phên này náo nhiệt lắm!

Bà lão áo vàng bước gần đến gã võ sĩ trung niên đang nhảy như khỉ, chỉ thấy gương mặt nhiều nếp nhăn của bà co rút vài cái, chẳng biết bà cười hay là giận. Bà đưa bàn tay trái ngang ngực, dùng lòng bàn tay đẩy tới rồi thu lại, gã võ sĩ được bà kéo ra khỏi trận một cách dễ dàng

Thọ Dao Phong buột miệng nói:

- Đòn này thì lão ăn trộm thua.
- Mỗi người đều có cái hay riêng...
- Người tăng bốc ta hả?
- Thân pháp lão ca như bóng ảnh, chẳng có mấy ai đạt được như thế...
- Chớ tăng bốc ta quá thế, công lực của mù này hơn ta nhiều lắm.

Ba gã võ sĩ hướng về phía lão bà hành lễ rồi chạy mất.

Bà lão lên tiếng, giọng lạnh như tiền.

- Hai đứa bay chớ giả khùng giả điên nữa, ta chẳng ưa thế đâu.

Dược Vương lên tiếng:

- Thôi nghỉ chơi vậy, kể như người thắng.

Y nói xong tiện tay chà loạn xạ bàn cờ, sẵn dịp hốt một mớ quân cờ trên tảng đá, từng viên ném vào bà lão, con cờ hai màu trắng đen xen kẽ bắn thành hàng dài y như có sợi dây vô hình liên kết lại.

Bà lão đứng yên, tay trái vẫy liên tục, từng quân cờ như chìm xuống biển.

Bà lão đợi đến khi thu hết những con cờ vào tay áo liền phát mạnh một cái, những con cờ bắn lên không trung tung tóe như mưa sa vào người Dược Vương Kỳ Sĩ với những tiếng veo veo kinh người, hai lão cũng bất động tay áo phát động, những quân cờ bắn vào đá làm tung tóe những đốm lửa như sao xẹt.

Hai lão đứng trên một tảng đá đối diện với bà lão, Kỳ Sĩ cười ha há nói:

- Chẳng ngờ lão đại tử quang lâm, chẳng kịp nghinh đón.

Thọ Dao Phong bỗng chạm vào Đinh Hạo một cái:

- Ta nhớ rồi, mù già là Võ Lâm Chi Hậu thành danh cách đây sáu mươi năm, giang hồ quen gọi là Lão đại tử, vài chục năm nay không thấy đi lại giang hồ...

Đinh Hạo cả kinh:

- Nói như thế, bà ấy có cả trăm tuổi rồi?
- Đương nhiên, lúc mù thành danh là tuổi trung niên.
- Không ngờ Kim Long Bang lại tập hợp những cao thủ như vậy.
- Điều này chẳng đoán biết được, hẳn bên trong còn có nguyên nhân.

Bấy giờ Võ Lâm Chi Hậu uy nghi dùng cây trượng chỉ vào mặt Kỳ Sĩ nói:

- Đã biết danh ta sao còn vô lễ?

Dược Vương Kỳ Sĩ hai người nhìn nhau, song song nháy xuống tảng đá lớn rồi xoay người về hướng Võ Lâm Chi Hậu chấp tay làm lễ:

- Xin ra mắt lão đại tử!

Lão bà đằng hắng một tiếng, lạnh lùng:

– Hai người đến Đại Hồng Sơn làm gì?

Dược Vương cười:

– Lão đại tử còn hỏi gì nữa?

Bà lão quát:

– Vô lễ, mau trả lời câu hỏi của ta.

Kỳ Sĩ chấp tay ngang ngực nói:

– Anh phong hào khí của đại tử chẳng kém năm xưa.

Võ Lâm Chi Hậu lướt người tới nói:

– Đừng phí lời, lúc ta xuất đạo hai người miệng còn hôi sữa, chớ có lời thôi với ta.

– Vâng! Nếu không làm gì võ lâm đồng đạo lại tôn xưng là lão đại tử.

– Trả lời!

– Hai anh em chúng tôi như hình với bóng, lúc nào cũng thích du sơn ngoạn thủy, chỉ có thế mà thôi.

– Thật vậy?

– Chẳng lẽ đại tử không tin...

– Không phải làm chó săn cho Vọng Nguyệt Bảo chứ?

Dược Vương Kỳ Sĩ biến sắc, Dược Vương giận rung nói:

– Đại tử so sánh hai chúng tôi với chó ư?

– Đâu có khác biệt bao nhiêu.

– Bà nhục mạ người quá thế?

Võ Lâm Chi Hậu bồng phi thân xoay một vòng tròn xong quanh cây Tùng, vũ lộng cây trượng trong tay như một hồi rồi quay về chỗ cũ, trên trượng chỉ chỉ những quân cờ nhỏ nhỏ.

Đinh Hạo đứng xa hoảng hồn nói:

– Lão ca ca, một đòn múa này của bà lão quả kinh động thế tục không ít.

Thọ Dao Phong gật đầu:

– E rằng công phu của bà ấy chẳng phải chỉ có bấy nhiêu.

Mặt mày Dược Vương Kỳ Sĩ tái mét, hai người nhìn nhau, dùng cây trượng hút lấy con cờ đã là kinh khiếp lắm rồi, hơn nữa là các con cờ rơi tứ tán trong cỏ dại, nếu người không am hiểu trận thế thì không làm được chuyện đó.

Võ Lâm Chi Hậu vung cây trượng một cái, cái con cờ rơi trên tảng đá lúc nãy.

– Các người đếm thử xem có sót quân cờ nào không?

Dược Vương cười gượng gạo:

– Võ công đại tỷ kinh người thật, hai anh em chúng tôi thần phục.

Lão đại tỷ lạnh lùng:

– Hai người mau rời khỏi núi tìm chỗ tu tâm dưỡng tánh.

Kỳ Sĩ cau mày:

– Đại tỷ thật chu đáo, nhưng...

– Nhưng sao?

– Hai anh em chúng tôi có chút tiếng tăm, nếu đi ngang như thế... há không mất mặt quá sao?

– Hai người muốn sao?

– Dù sao cũng phải thọ giáo vài chiêu, bại trận mà đi cũng có chút mặt mũi chứ, bị đại tỷ đả bại chẳng ai chê cười đâu.

Võ Lâm Chi Hậu cười ha ha:

– Muốn động thủ với ta?

Dược Vương đã thu dọn bàn cờ và quân cờ đâu đó, bỏ gọn vào rổ thuốc, vác cây cuốc lên vai, xoay người nói:

– Lão đại tỷ, phải nói là thọ giáo chứ chẳng phải động thủ.

– Chớ nhiều lời, hai người muốn chuốc họa vào thân thì cứ việc.

– Lão đại tỷ, nếu giang hồ đồn rằng Dược Vương Kỳ Sĩ nghe vài câu hù dọa thì bỏ chạy chỉ e...

Ngay lúc này một giọng sang sảng từ xa vọng tới:

– Lão đại tỷ, người chưa chết sao?

Tiếng nói vừa dứt, một hình thù quái dị xuất hiện ở ven núi, thì ra là một ông lão lưng gù mặc chiếc áo lam.

Đinh Hạo xuống giọng hỏi:

– Lão ca ca, ông lão này là ai?

– Lương Sơn Thần Đà

– Y chín là Lương Sơn Thần Đà?

Võ Lâm Chi Hậu chẳng thèm xoay người lạnh lùng nói:

– Các người đến đây chẳng ít người, chẳng lẽ muốn lật ngược Đại Hồng Sơn?

Chỉ thấy ông lão lưng gù thoăn thoắt bước tới, bước đi có vẻ nặng nhọc, nhưng nhìn kỹ thì kinh kiếp chẳng ít, y chỉ đạp lên cỏ mà đi, điều khó nhất là đi chậm chạp, nếu chẳng phải khinh công không đạt tới cảnh giới kinh người thì không thể đi như thế được.

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói:

– Ai đó, mau báo danh.

Ông lão lưng gù cười nói:

- Lão đại tử, chính là Lương Sơn Thần Đà đây.
- Hèn gì công phu khinh công khá thế, người tính chống đối ta chẳng?
- Không dám, tôi đâu có bản lĩnh tiên tri sao biết đại tử ở đây.
- Mi đâu nhập Vọng Nguyệt Bảo chẳng?
- Hai chữ “Đầu nhập” khó nghe quá, chẳng qua đối phương kính trọng thỉnh cầu thôi.
- Người chớ tự đề cao, tốt hơn người nên trở về quan ngoại đi.
- Ít ra đại tử cũng phải cho biết nguyên do chứ.
- Muốn ta nói thế nào đây?
- Nghe nói đại tử chán ngán danh lợi, ẩn cư mấy mươi năm, bỗng hôm nay xuất hiện thật khiến người ta khó hiểu, lão đại tử chắc có lời giải thích chứ?

Lão đại tử xoay người, cười lạnh lùng:

- Lần cuối cùng ta gặp mi ở Nhất Quang Phong đỉnh, còn nhớ lúc đó người chưa được năm mươi, mà bây giờ đầu tóc bạc phơ, tuổi tác thế này mà bán mạng phục vụ cho đám hậu sanh có đáng không?

Thần Đà cười sang sảng:

- Còn lão đại tử?
- Chuyện của ta mi chớ hỏi.
- Thế thì có công bằng chẳng?
- Bây giờ mi muốn sao?
- Lão đại tử, chúng ta cứ nói trắng ra, bọn bất tài chúng tôi đến Đại Hồng Sơn chỉ vì Kim Long Bang quá cuồng bạo phá Đà giết người, nếu lão đại tử không phải là người che chở cho Kim Long Bang thì dễ nói chuyện thôi.
- Nếu phải thì sao?
- Thế thì lão đại tử thừa nhận rồi chứ?
- Ta thừa nhận, các người muốn gì?
- Xin lão đại tử đưa ra công lý
- Công lý? Ha, ha, ha.

o O o